

Ξανθά παιδιά και σκούρα

Του Νίκου Ξυδάκη

Ενα ξανθόμαλο γαλανομάτικο παιδί παίζει μαζί με σκούρα παιδιά στον γυφτομαχαλά. Τι σκάνδαλο! Από όλα τα σενάρια τρόμου για αγοραπωλησίες βρεφών, για τράφικινγκ, εμπόριο νεφρών, Ολίβερ Τουίστ που πέφτουν στα νύχια Εβραίων Φέιγκιν, από όλη τη φρίκη, υπαρκτή και επινοημένη, κρατάω τη συγκεκριμένη φρίκη, ίσως όχι την αγριότερη, αλλά σίγουρα την πιο φανερή, την ευκολότερα εκδηλωνόμενη: τον βαθύτατο στερεοτυπικό ρατσισμό εναντίον του Ρομ, του αθίγγανου, του γύφτου.

Του γύφτου που κλέβει τα παιδιά τα ανυπάκουα, που ξε-

μακραίνουν απ' το σπίτι τους, που δεν τρώνε όλο το φαί τους. Του γύφτου που κλέβει μπουγάδες, της γύφτισσας που ξεμυαλίζει και ξαφρίζει γέρους λέγοντάς τους τη μοίρα. Αυτό είναι το στερεότυπο: κλέφτες και απατεώνες, αλτσίβιοι* απομεινάρια άλλων πολιτισμικών προσχώσεων, νομάδες, παλιατζήδες, γυρολόγοι, πλάυντες, φερέοικοι.

Αν προχωρήσουμε τον συλλογισμό, θα βρούμε κι άλλα χαρακτηριστικά: μουσικοί, έμποροι, εργάτες γης. Διάσημα σόγια οργανοπαικτών, σολίστ κλαρίνου και βιολιού, τραγουδιστές* αυτοί κρατούν ζωντανή εν πολλοίς την παράδοση του

δημοτικού τραγουδιού, από την Ηπειρο ως τη Ρούμελη. Αυτοί μάζευαν βερίκοκα και ελιές, προτού καταφθάσουν οι μετανάστες. Αυτοί προμηθεύουν κλωσσόπουλα-καρέκλες τα χωριά, σκινόχωμα-καταστάνο-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

χωμα-γαρδένιες το άστυ.

Αλλά είναι σκούροι. Ινδομιγείς. Φανταχτεροί. Ανένταχτοι. Συνωσιζονται θορυβώδεις στα εξωτερικά ιατρεία, στο Παιδών. Κι ένα ξανθό παιδάκι βρέθηκε σε μια οικογένεια τέτοιων σκούρων ινδομιγών. Χωρίς ακόμη να έχει εξακριβωθεί

πώς βρέθηκε στα Φάρσαλα το παιδί, ποιοι είναι οι φυσικοί γονείς του, αν το παράτησαν ή το παρκάρισαν, χωρίς να γνωρίζουμε όλη την ιστορία, γιατί ίσως δεν ακούμε τι ακριβώς εξιστορούν οι ίδιοι οι άνθρωποι

του μαχαλά, υιοθετούμε ασμένως το σενάριο το πιο ταιριαστό στον προειδεσμό μας: οι γύφτοι αρπάζουν παιδιά. Πρωτοσέλιδα εγχώρια και διεθνή, amber alert, συγκίνηση και κατακραυγή, παλιές περιπτώσεις εξαφανίσεων. Εως και τον προ 22ετίας χαμένο Μπεν είδαν να

κυκλοφορεί στον μαχαλά των Φαρσάλων.

Μια γεννήτρια συγκίνησης. Συγκίνηση στοχευμένη στο ξανθό παιδάκι, εξατομικευμένη και αποκομμένη από κάθε ιστορική-κοινωνική σύμφραση, προορισμένη να παράγει λυγμό, φοβική ταύτιση, εντοπισμό του επικίνδυνου Άλλου, του εισβολέα, του επήλυδος. Συγκίνηση σαν λησμονόχορο για τη δημογραφική φθίση, την επελαύνουσα φτώχεια, τη γενικευμένη επισφάλεια. Τα παιδιά κινδυνεύουν από τους γύφτους, και μόνον. Στη Γαλλία, πήγαν πιο μακριά: τα παιδιά κινδυνεύουν επειδή είναι γύφτοι. Το είπαν σχεδόν έτσι, ωμά, στο

δεκαπεντάχρονο παιδί από το Κόσοβο.

Ετσι περίπου σκέφτονται οι ξανθοί Ευρωπαίοι για τους σκούρους που ζουν επί αιώνες ανάμεσά τους, στα διάκενα της αιωνίας προόδου: με τα στερεότυπα των Σκοτεινών Χρόνων, απαράλλαχτα. Ανά διαστήματα η μεσαιωνική στερεοτυπική σκέψη γίνεται νεωτερική δράση: απωθήσεις, περιορισμοί, εκτοπίσεις, στείρωσεις, μαζικές εκκαθαρίσεις, η Λύση. Η συνεχιζόμενη πρόοδος ίσως επιτρέπει μια πιο ολοκληρωμένη λύση: έλεγχο DNA και γενετική ταυτότητα, ένα βραχιόλι μόνιμα. Ετσι δεν θα ανακατεύονται ξανθά παιδιά με σκούρα.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Η ληστεία των πολιτών

Το κράτος της αυθαιρέσις και της παρανομίας ξαναχτύπησε. Και κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να αφαιμάξει οικονομικά τους πολίτες. Αυτή τη φορά ξεπέρασε κάθε όριο. Τους ζητά να ξαναπληρώσουν πρόστιμα που είχαν ήδη πληρώσει για να υπαχθούν σε νομοθετική ρύθμιση, που εκείνο ψήφισε, αλλά ακυρώθηκε ως αντισυνταγματική.

Η ιστορία δείχνει τη συνολική πορεία του τόπου τα τελευταία χρόνια. Η κυβέρνηση, αφού ανέχθηκε επί δεκαετίες την αυθαίρετη δόμηση, αποφάσισε, εξαιτίας και της κρίσης, να τη ρυθμίσει. Με δύο νομοθετικές παρεμβάσεις, το 2010 και το 2011, υπήγαγε σε καθεστώς νομιμοποίησης και εξαίρεσης από την καταδάφιση τόσο τα αυθαίρετα κτίσματα όσο και τους ημιυπαίθριους χώρους, που είχαν γίνει πλέον καθεστώς σε όλα τα κτήρια. Ειδικά για τους ημιυπαίθριους, τις περισσότερες φορές οι πολίτες δεν είχαν ευθύνη, αφού αυτοί κλείνονταν με πρωτοβουλία των εργολάβων.

Οι πολίτες, στη πλειονότητά τους, εφάρμοσαν το νόμο. Υπήχθησαν στη ρύθμιση και άρχισαν να καταβάλλουν τα παράβολα και τα πρόστιμα που εκείνος απαιτούσε. Όμως στη συνέχεια υπήρξε εμπλοκή. Το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε αντισυνταγματικές τις διατάξεις περί νομιμοποίησης, γιατί απαιτεί συνολικό χωροταξικό σχέδιο πριν από κάθε απόπειρα ένταξης στο σχέδιο πόλης. Γι' αυτό και δεν δέχεται ως νόμιμα τα αυθαίρετα που

χτίστηκαν πριν από το 1983, οπότε και τέθηκε σε ισχύ ο περίφημος «νόμος Τρίτη» (με το γνωστό μότο «αν το δηλώσεις, μπορείς να το σώσεις»).

Η κυβέρνηση, ωστόσο, δεν έμεινε εκεί. Για να παρακάμψει τη δικαστική εξέλιξη, βρήκε άλλο μονοπάτι. Ψήφισε νέο νόμο, με τον οποίο καθιέρωσε νέα κριτήρια νομιμοποίησης-εξαίρεσης από την καταδάφιση, συμβατά με τις απαιτήσεις της δικαστικής απόφασης. Καλά ως εδώ. Όμως απαίτησε το ανήκουστο: ζήτησε από τους ιδιοκτήτες των ημιυπαίθριων χώρων να πληρώσουν νέα αυξημένα πρόστιμα, εκτός από εκείνα που είχαν ήδη πληρώσει!

Αντί να τα συμψηφίσει με τα ήδη καταβληθέντα πρόστιμα, αντί να έρθει σε συνεννόηση με τους ανθρώπους που υπήχθησαν στη νόμιμη διαδικασία, χωρίς να έχουν πάντα εκείνοι την ευθύνη, τους υποχρεώνει να ξαναβάλουν -και μάλιστα βαθιά- το χέρι στην τσέπη.

Πρόκειται για ακόμη μία πράξη τιμωρίας των πολιτών. Το κράτος τούς αντιμετωπίζει μονίμως ως υπηκόους που είναι υποχρεωμένοι να το υπηρετούν πιστά. Το μόνο που το ενδιαφέρει είναι να εισπράττει, πάση θυσία, φόρους και χαράτσια. Είναι ένα κράτος-αφέντης που αδιαφορεί προκλητικά για το λαό και τα προβλήματά του. Είναι η Ελλάδα υπό οθωμανικής νοοτροπίας ζυγό και μάλιστα από γενίταρους.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Να τηρήσουν τις υποσχέσεις τους και οι Ευρωπαίοι

Για μια φορά ακόμα η Ελλάδα βρίσκεται παγιδευμένη από τις εσωτερικές αντιφάσεις αλλά και τη δυστοκία των εταιριών και δανειστών μας. Ενώ στις δημόσιες τοποθετήσεις τους αναγνωρίζουν τα σημαντικά βήματα που έχουν γίνει τον τελευταίο καιρό για εξορθολογισμό των δημόσιων οικονομικών, ενώ αποδέχονται ότι θα υπάρξει πρωτογενές πλεόνασμα - έστω και σημαντικά μικρότερο από αυτό που εκτιμά η ελληνική κυβέρνηση - πολύ νωρίτερα από όσο είχαν προβλέψει, καθυστερούν να υλοποιήσουν τις δικές τους δεσμεύσεις. Απαιτούν εμείς να είμαστε συνεπείς μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, ενώ οι ίδιοι ακολουθώντας για πολλοστή φορά μια παρελκυστική τακτική, αναβάλουν την υλοποίηση των -υπεσχημένων- αποφάσεων τους παρατείνοντας την οικονομική και πολιτική αβεβαιότητα στην Ελλάδα.

Δεν αμφιβάλω κανείς ότι υπάρχουν προβλήματα και καθυστερήσεις. Όμως δεν μπορούν να αγνοούν από την άλλη μεριά, την πέρα από κάθε πρόβλεψη δημοσιονομική προσαρμογή που έχει γίνει με τεράστιες θυσίες από τους Έλληνες πολίτες. Όπως δεν μπορούν να αγνοούν ότι οι συνεχείς πιέσεις για πρόσθετα μέτρα υπονομεύουν το όποιο θετικό κλίμα διαμορφώνεται στην οικονομία και παράλληλα ενισχύουν την πολιτική και κοινωνική αβεβαιότητα. Την ώρα που όλες οι ενδείξεις δείχνουν ότι η χώρα

βρίσκεται στην αρχή της επίπονης προσπάθειας για να ξεφύγει επιτέλους από τον φαύλο κύκλο της ύφεσης, αντί να στηρίζουν αυτή την προσπάθεια δημιουργούν συνεχώς νέα εμπόδια.

Η δογματική επιμονή της τρόικας στη δημοσιονομική εξυγίανση και η αδιαφορία για την αποδιάρθρωση του παραγωγικού ιστού της χώρας με τις τραγικές επιπτώσεις στην απασχόληση, δεν οδηγεί πιθανά, δεν εξυπηρετεί ούτε τα δικά μας συμφέροντα, αλλά ούτε των δανειστών. Κι ένα νέο πακέτο μέτρων, όπως φαίνεται να απαιτούν οι εκπρόσωποι των δανειστών, θα στερήσει και το ελάχιστο οξυγόνο που έχει απομείνει για την πραγματική οικονομία.

Τόσο το περιβόητο δημοσιονομικό κενό που διαπιστώνουν και πάλι, όσο και το χρηματοδοτικό κενό που αφορά στις ανάγκες εξυπηρέτησης του χρέους, έχουν διαφορετική αντιμετώπιση, αν η οικονομία συνεχίσει να βουλιάζει στην ύφεση ή αν καταφέρει να βρεθεί σε τροχιά ανάπτυξης. Οι δανειστές μας με την διαρκή τακτική καθυστερήσεων που ακολουθούν, το μόνο που πετυχαίνουν είναι να παρατείνουν την αβεβαιότητα, υπονομεύοντας και τους δικούς τους στόχους.

Ας αφήσουν λοιπόν τις καθυστερήσεις κι ας αντιληφθούν επιτέλους ότι οι πιέσεις και οι αναβολές, δεν είναι μόνο σε βάρος των Ελλήνων αλλά και των δικών τους συμφερόντων...

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Με την ίδια γραμμή

Ο κ. Σαμαράς ξανάρχισε τις «κόκκινες γραμμές»! Αλλά κάθε φορά που οι κυβερνώντες θέτουν «κόκκινες γραμμές» στις... διαπραγματεύσεις τους με την τρόικα ένα είναι πάντα το αποτέλεσμα: Νέο - κατακόκκινο - αίμα να τρέχει από τις χαίνουσες πληγές που έχουν ανοίξει στο σώμα του λαού οι «σωτήρες» του.

Κάθε φορά που οι κυβερνώντες μιλούν για «κόκκινες γραμμές» είναι προφανές για ποια «γραμμή» μιλούν και ποια υπερασπίζονται σε συνεννόηση πάντα με την άλλοτε «καλή» και άλλοτε «κακή» τρόικα: Τη γραμμή των συμφερόντων της πλουτοκρατίας. Τη γραμμή της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου. Τη γραμμή της κερδοφορίας των μονοπωλίων. Δηλαδή, τη - με ή χωρίς ΔΝΤ - γραμμή του ευρωενωσιακού οδοστρωτήρα των λαϊκών δικαιωμάτων.

